

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **B.**, bývajúcej v O., zastúpenej B., so sídlom v B., IČO: X., v mene a na účet ktorej koná Mgr. P., advokát a konateľ, proti žalovanej **S.**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpenej JUDr. R.R., so sídlom v P., v mene a na účet ktorej koná JUDr. R., advokát a konateľ, **o zaplatenie 1 493,91 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 21 C 215/2012, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15. mája 2013 sp. zn. 4 Co 189/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovanej **o d m i e t a** .

Žalovaná je povinná nahradiť žalobkyni trovy dovolacieho konania 95,01 € za právne zastúpenie na účet B., so sídlom v B., do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e

Žalobkyňa sa podanou žalobou voči žalovanej domáhala peňažného plnenia (1 493,91 € s príslušenstvom - vid' žalobný petit) zo zmluvy o poskytovaní plnenia z "Podporného dôchodkového fondu S." uzavretej 20. februára 1995 (ďalej len „zmluva o dôchodku“) za mesiac máj 2010 až júl 2012.

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 5. februára 2013 č.k. 21 C 215/2012-77 žalobe vyhovel a žalobkyni priznal náhradu trov konania. Vychádzal z toho, že účastníci 20. februára 1995 uzavreli písomnú zmluvu o dôchodku v zmysle § 842 Občianskeho zákonníka, v ktorej sa žalovaná zaviazala vyplácať žalobkyni mesačne vždy k 15 dňu mesiaca sumu 55,33 € (1 667 Sk) od uzavretia zmluvy až do dožitia žalobkyne, na základe skutočnosti

uvedených v žiadosti žalobkyne o poskytnutie plnenia z 20. februára 1995. Dňa 26. októbra 2009 žalovaná vypovedala predmetnú zmluvu k 31. marcu 2010, z tohto dôvodu počnúc mesiacom apríl 2010 prestala žalobkyni poskytovať dohodnuté plnenia. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III z 29. septembra 2011, č.k. 11 C 103/2010-97 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 23. mája 2012, sp. zn. 4 Co 117/2010 bola žalovaná zviazaná zaplatiť žalobkyni sumu 55,33 € s príslušenstvom z titulu predmetnej zmluvy za obdobie apríl 2010; súdy vychádzali z toho, že predmetná zmluva bola uzavretá na dobu určitú a výpoveď z nej daná žalovanou 26. októbra 2009 je neplatná pre rozpor so zákonom. V tomto konaní sa žalobkyňa z predmetnej zmluvy domáha plnenia za obdobie máj 2010 až júl 2012. Súd vychádzal z toho, že predmetná zmluva o dôchodku bola uzavretá na dobu určitú a túto žalovaná nemohla vypovedať podľa § 582 Občianskeho zákonníka, pretože uvedené ustanovenie dovoľuje vypovedať iba takú zmluvu, ktorá je uzavretá na dobu neurčitú. K povinnosti poskytovať plnenie sa zaviazala žalovaná dobrovoľne z dôvodu prvého odchodu žalobkyne do starobného dôchodku; za poskytnutý dôchodok sa nemusí poskytnúť protiplnenie. Súd s odkazom na závery prijaté v právoplatne rozhodnutej veci (viď rozsudok Okresného súdu Bratislava III z 29. septembra 2011, č.k. 11 C 103/2010-97 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 23. mája 2012, sp. zn. 4 Co 117/2010) a vyjadrenie žalobkyne v tomto konaní sa nestotožnil s názorom žalovanej, že právo na plnenie zo zmluvy o dôchodku zaniklo v zmysle § 575 Občianskeho zákonníka, pretože sa stalo nemožným v zmysle § 27 ods. 8, § 116 a § 119 ods. 3 zákona č. 483/2001 o bankách (ďalej len „zákon o bankách“), pretože v danom prípade ide o plnenie bez protihodnoty (jednostranné plnenie, hospodársky neodôvodnené), ktoré žalovaná ako banka nesmie poskytovať. To, že ide o účelovú obranu, nasvedčuje podľa názoru súdu i to, že napriek zavedeniu právnej úpravy, na ktorú sa žalovaná odvoláva, dochádzalo z jej strany k plneniu až do 31. marca 2010. Obsahom zmluvného vzťahu zmluvy o dôchodku bolo poskytnutie sociálnej výhody žalobkyni slúžiacej na podporu zabezpečenia jej životnej úrovne, ktorú ako pracovníčka dosiahla v čase svojej pracovnej aktivity na ocenenie jej vernosti, kvality práce a na podporu stabilizácie pracovníkov. Zo strany žalovanej sa jednalo o zabezpečenie sociálnej starostlivosti pracovníka odchádzajúceho do starobného dôchodku spadajúcu pod agendu personálneho a sociálneho úseku divízie ľudských zdrojov. Zmluvu o dôchodku neuzatvárala žalovaná so žalobkyňou ako podnikateľka pri výkone svojej podnikateľskej činnosti a nejednalo sa o vzťah banky a klienta. Z tohto dôvodu súd plnenie žalovanej v zmysle predmetnej zmluvy nepovažoval za plnenie za nápadne nevýhodných podmienok v zmysle § 27 ods. 8 zákona o bankách. Z týchto dôvodov súd žalobe vyhovel, nárok

na náhradu úrokov z omeškania posúdil podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a žalovanú zaviazal na náhradu trov konania (§ 142 ods. 1 O.s.p.).

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 15. mája 2013 sp. zn. 4 Co 189/2013 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy odvolacieho konania 95,01 € (§ 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.). V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa, jeho skutkové a právne závery považoval za dostatočné a správne (reagujúce na všetky podstatné okolnosti prípadu i námietky účastníkov konania). Uviedol, že žalovaná v odvolaní len zopakovala a podrobnejšie rozviedla svoje námietky o argumentáciu prednesenú už pred súdom prvého stupňa, s ktorou sa tento náležite v rozhodnutí vysporiadal a vysvetlil, prečo na ňu neprihliadal. Na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozsudku (že zmluva o dôchodku je zmluvou uzavretou na dobu určitú) dodal, že § 842 Občianskeho zákonníka vymedzuje pojem zmluvy o dôchodku tak, že ide o zmluvu, ktorou sa niekomu doživotne alebo na inak obmedzenú dobu neurčitého trvania zakladá právo na vyplácanie dôchodku. Právo na vyplácanie dôchodku (poskytovanie dôchodku doživotne) je časovo určené, ale nie je obmedzené určitým konkrétnym vopred vymedzeným časom trvania, môže ísť o právo na poskytovanie dôchodku doživotne, alebo na inak obmedzený čas neurčitého trvania (obmedzenie na určitý čas neprichádza do úvahy). K uzavretiu takejto zmluvy sa nevyžaduje žiaden dôvod alebo motív, preto dôvodom môže byť napríklad i skutočnosť, že sa niekto môže cítiť byť zviazaný druhému pomáhať alebo poskytovať dôchodok ako protiplnenie z nejakého iného právneho úkonu. Občiansky zákonník rozlišuje zánik zmluvy smrťou a zánik zmluvy uzatvorenej na doživotne určenú dobu. Nemožno dôvodiť, že zmluvy uzatvorené na dobu končiacu smrťou sú vždy uzatvárané na dobu neurčitú. Doživotne určená doba trvania je ekvivalentom inak určenej doby neurčitého trvania, je teda len konkrétnym vyjadrením inak určenej doby neurčitého trvania. Občiansky zákonník nepripúšťa možnosť vypovedania zmluvy o dôchodku, pretože by to bolo v rozpore so zmyslom a účelom špeciálnej právnej úpravy zmluvy o dôchodku, ktorej podstatou je istota poskytovania dôchodku oprávnenej osobe. Ak by súd pripustil možnosť ukončenia zmluvy jednostrannou výpoveďou zo strany žalovanej, aplikoval by ustanovenia § 842 a § 582 Občianskeho zákonníka ústavne nekomfortným spôsobom, čo by znamenalo porušenie základného práva

účastníka na súdnu ochranu (čl. § 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd). Uvedený záver vyplýva z Nálezu ÚS SR II. ÚS 26/2012-33, ktorý rešpektoval aj súd prvého stupňa. Otázku trvania predmetnej zmluvy vyriešil spomínaným nálezom ústavný súd, vo vzťahu k uplatnenému nároku je potom správna úvaha o tom, že medzi účastníkmi bola uzavretá zmluva na dobu určitú – neurčitého trvania, výpoveď z tejto zmluvy žalovanou je neplatná pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka) a zmluvné strany sú povinné sa touto zmluvou naďalej riadiť. V danom prípade súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol stručne rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Závery, ktoré prijal, primerane vysvetlil. Dostatočne sa zaoberal námietkami žalovanej majúcimi pre vec podstatný význam, s ktorými sa skutkovo i právne vysporiadal (napr. či zmluva bola uzavretá v rozpore so zákonom o bankách). Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd má za to, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru a že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, v ktorom žiadala napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietala, že odvolací súd jej odňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), pretože svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, keď sa nevysporiadal s jej podstatnými námietkami: 1/ odvolací súd „nepoužitie zákona o bankách podložil len zistením, že nešlo o podnikateľský vzťah banky a klienta“, avšak nevysporiadal sa so skutočnosťou, že zákon o bankách upravuje aj vzťahy súvisiace s organizáciou, resp. riadením banky, 2/ súdy sa nevysporiadali s tým, že ustanovenie § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona o bankách zakazuje banke pokračovať v činnosti, ktorá je v rozpore s týmto zákonom, toto zákonné ustanovenie sa neobmedzuje len na bankové činnosti, podnikateľskú činnosť banky, ale zakazuje akúkoľvek činnosť banke (voči neobmedzenému okruhu osôb), ktorá je v rozpore so zákonom o bankách. Ďalej vyslovila nespokojnosť s právnym posúdením veci odvolacím súdom (o absolútnej neplatnosti zmluvy o dôchodku pre rozpor so zákonom o bankách), pretože účelom zákona o bankách je regulovať činnosť banky tak, aby bankový systém v štáte bol

stabilný a bezpečný. Nie je možné banke povoliť plniť zmluvy bez protiplnenia pre banku so zdôvodnením, že ak taká zmluva nie je uzatvorená pri bankovej činnosti alebo pri podnikaní banky, alebo medzi bankou a jej klientom pri podnikaní, tak jej plnenie nie je zakázané. Tento výklad sa dostáva do rozporu so znením § 1 a § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou zákona o bankách, ktoré banke zakazujú pokračovať v činnosti, ktorá je v rozpore s týmto zákonom (§ 27 ods. 8, § 116, § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou). Za takú dovolateľka považuje plnenie jej povinnosti zo zmluvy o dôchodku pre chýbajúce protiplnenie žalobkyne.

Žalobkyňa navrhla dovolanie žalovanej odmietnuť a priznať náhradu trov dovolacieho konania 95,01 € považujúc ho za nedôvodné a v ňou uvedenú argumentáciu za nesprávnu a účelovú. Poznamenala, že súdy v dostatočnej miere reagovali na argumenty žalovanej, ktoré boli pre vec podstatné a rozhodujúce. Porušenie práv žalovaná pritom vidí i v tom, že súd sa nestotožnil s jej argumentáciou. Pravo žalovanej na spravodlivý proces neznamena právo na úspech v spore.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť (len) právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, avšak nie v každom prípade, ale iba ak ho právna úprava pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je „klasickou“ treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať rozhodnutie z akýchkoľvek hľadísk.

V danom prípade ale dovolanie žalovanej nie je prípustné. Je tomu tak preto, že dovolaním žalovanej nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor,

ktorým by boli súdy viazané a od ktorého by sa prípadne mohli odchýliť (§ 238 ods. 1 až 3 O.s.p.).

Za tohto procesného stavu (kedy dovolanie nie je prípustné) Najvyšší súd Slovenskej republiky je v dovolacom konaní oprávnený (*ex officio*) v zmysle § 242 ods. 1 O.s.p. prihliadať len na vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada však na tzv. iné vady konania, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie veci, ale ani na dôvody, pre ktoré by rozhodnutie spočívalo prípadne na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p.).

Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p. (tzv. vady zmätočnosti). Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných vád v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných vád.

Dovolaiteľka existenciu procesných vád konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdov nebola dovolateľke odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Dovolateľka v dovolaní namietala, že konanie je postihnuté práve takouto vadou založenou na nedostatočnom odôvodnení (resp. nepreskúmateľnosti) rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 157 ods. 2 O.s.p.), čo súčasne zakladá porušenie jej práv na súdnu ochranu (čl. 46 Ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 Dohovoru) v tom, že súdy sa nedostatočne zaoberali (nevysporiadali) s jej námietkami v konaní, ktoré považovala za relevantné vo veci a na ktoré v obsahu odvolania i dovolania výslovne upozornila.

Pokiaľ žalovaná namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom

a hmotnoprávnym rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princíпов predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p., m. m. I. ÚS 243/07), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.; obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor, ktorý zastáva i dovolací súd, zahŕňa požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009).

Za arbitrárny, resp. nie dostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj v situácii, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/05 z 28. februára 2006).

Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu (v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvého stupňa) vydaný v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odôvodnenie rozsudkov zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, čo platí tak pre rozsudok súdu prvého stupňa (§ 157 ods. 2 O.s.p.), ako aj pre rozsudok odvolacieho súdu (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Súslednosti jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú v súhrne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť; tým však nie je zodpovedaná (ani inak dotknutá) otázka správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi.

Súdy oboch stupňov jasne a dostatočne vysvetlili právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Zhodli sa v podstatnom na tom, že zmluva o dôchodku bola medzi žalobkyňou a žalovanou uzavretá platne a pretože bola uzavretá na dobu určitú, nebolo ju možné platne vypovedať; výpoveď žalovanej z tohto dôvodu považovali za neplatnú.

Pokiaľ žalovaná zotrváva na právnych názoroch, ktoré sú odlišné (iné) od právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi, uplatňuje dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (t.j. že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci). Polemika o nesprávnosti súdmi vyslovených právnych záverov pre nezohľadnenie právnej argumentácie účastníka konania sama o sebe nie je presvedčivou bázou pre tvrdenia o nedostatku odôvodnenia súdnych rozhodnutí, ich nepreskúmateľnosti (prípadne arbitrárnosti). V danom prípade súdy uviedli konkrétne dôvody, pre ktoré považovali žalobu za dôvodne podanú. Týmto zároveň ponúkli dostatočné vysvetlenie toho, prečo z právneho hľadiska nebolo možné akceptovať argumentáciu dovolateľky (neboli však povinné výslovne zdôvodňovať každú námietku žalovanej z jej uhla pohľadu).

K námietkam žalovanej o (ne)platnosti zmluvy o dôchodku, najmä pokiaľ ide o otázku jej súladu so zákonom o bankách (§ 27 ods. 8, § 116, § 119 ods. 3 veta za bodkočiarkou) resp. s právnou úpravou § 575, § 582, § 842 OZ a jej uzavretia na dobu určitú súd prvého stupňa zrozumiteľne podáva vysvetlenie na str. 5 až 8 rozsudku. Dôvody, pre ktoré súd prvého stupňa považoval výpoveď žalovanej zo zmluvy o dôchodku z 26. októbra 2009 za neplatnú a jeho úvahy prečo nezaniklo právo na plnenie zo zmluvy o dôchodku podľa § 575 OZ v spojení so zákonom o bankách (pre nemožnosť plnenia), sú vysvetlené na strane 6

až 8 rozsudku. Všetkým týmto otázkam, ktoré boli rozhodujúce pre záver súdu o dôvodnosti podanej žaloby s cieľom zdôrazniť ich správnosť, sa osobitne venoval v odôvodnení aj odvolací súd, rešpektujúc právny názor ústavného súdu vyslovený v náleze sp. zn. II. ÚS 26/2012-33 z 25. apríla 2012 (viď str. 4 až 7 rozsudku). Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s právnymi závermi súdu prvého stupňa i s jeho skutkovými zisteniami, preto boli dané podmienky pre postup v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. Doplnením dôvodov na zdôraznenie ich správnosti odvolací súd len posilnil argumentačnú stránku rozsudku súdu prvého stupňa v podmienkach prejednávaneho prípadu (aj z pohľadu odvolacích námietok uplatnených žalovanou a ich primeraním zodpovedaním), dovolací súd preto nemohol prisvedčiť dôvodnosti námietok dovolateľky o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí (§ 157 ods. 2 O.s.p.), ich nepreskúmateľnosti a porušení jej základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces. V rozpore s právom na spravodlivý proces totiž nie je, ak súd rozhodujúci o opravnom prostriedku odôvodní svoje rozhodnutie tým, že prevezme odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ak je zřejmé, že sa skutočne vysporiadal so všetkými dôležitými otázkami (obdobne napr. Helle proti Fínsku, rozsudok z 19. decembra 1997, č. 20772/92 a iné).

Účastník konania nedisponuje právom, podľa ktorého by bol súd povinný zdôvodniť rozhodnutie podľa jeho predstáv. Súdna prax sa zhodla na tom, že právnym posúdením veci sa neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že žalovaná neopodstatnene namieta, že v konaní jej postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalovanej nevyplýva z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., ani z § 237 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal opodstatnenosť dovolateľkou uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Právo na náhradu trov konania vzniklo úspešnej žalobkyni, pretože neboli zistené žiadne dôvody osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. a § 150 O.s.p.). Žalobkyňa podala návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a tieto aj vyčíslila. Dovolací súd jej priznal náhradu trov dovolacieho konania vo výške zodpovedajúcej odmene advokátskej kancelárie jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k dovolaniu z 1. októbra 2013). Vychádzal z § 10 ods. 1 v spojení s § 14 ods. 1 písm. b/ a § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a žalobkyni priznal náhradu trov dovolacieho konania vo výške 95,01 € [z výpočtového základu 1 493,91 € (71,37 €), režijný paušál (7,81 €) a 20% DPH (15,83 €)].

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. septembra 2014

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová